

Μτφρ. Γ. Σημριώτης (1941[?])

XLI

SEMPER EADEM

«Ποῦθε ἡ ἀλλιώτικη, ἔλεγε, ἡ θλίψη αὐτὴ σὲ πιάνει,
ποῦ λούζει σὰν τὴ θάλασσα τὸ βράχο τὸ γυμνό ;»
— Ἄμα ἡ καρδιά μας μιὰ φορὰ τὸ τρύγημά της κάνει,
νὰ ζεῖ κανεὶς εἶν' ἄσκημο ! τὸ ξέρουν ὄλοι αὐτό·

εἶν' ἓνας πόνος ξάστερος, δὲν εἶναι κρύφιος ! Ἐλαί
σὰν τὴ δική σου τὴ χαρά, φαίνεται στὴ στιγμή.
Πᾶψε λοιπὸν νὰ μὲ ρωτᾷς, περίεργη κοπέλα,
κι ἂν κ' ἡ φωνὴ σου εἶναι γλυκιά, σὴναινε, ὠραία μου ἐσύ,

Σὴναινε, ἀνίδεη ψυχὴ, μ' ὄλα ξετρελαμένη !
στόμα μὲ γέλιο παιδικό ! Οἱ ἀνθρώποι εἶναι δεμένοι
πιότερο μὲ τὸ θάνατο παρὰ μὲ τὴ Ζωή.

Ἄς τὴν καρδιά μου, ἄς τὴνα στὸ *πέμα* νὰ μεθύσει !
στοῦ ὠραίου ματιοῦ σου τ' ὄνειρο τ' ὠραίο ν' ἀρμενίσει,
καὶ στῶν βλεφάρων σου τὴ σκιά πολὺ νὰ κοιμηθεῖ !

Κάρολος Μωυσιζαΐρ

[111]

SEMPER EADEM

T

ι σας προκαλεί, πείτε μου, αυτή την παράξενη λύπη,
Που ανεβαίνει όπως η θάλασσα στο βράχο το μαύρο και γυμνό;
—Όταν η καρδιά μας έκανε μια φορά τη συγκομιδή της,
Η ζωή είναι πόνος. Είναι μυστικό σ' όλους γνωστό.

Μια οδύνη πολύ απλή, καθόλου μυστική,
Και, σαν τη χαρά σας, που εκδηλώνεται για όλους.
Σταματείστε λοιπόν να ψάχνετε, ω ωραία περιέργη!
Αν κι η φωνή σας είναι γλυκιά σωπάστε!

Σωπάστε, άπειρη! ψυχή ολόχαρη κι ανέμελη!
Στόμα με γέλιο παιδικό! Πιο πολύ κι απ' τη Ζωή ακόμη,
Ο Θάνατος μας κρατά συχνά με λεπτά δεσμά.

Αφήστε, αφήστε την καρδιά μου να μεθύσει με φέμα.
Να βυθιστεί μες στα όμορφα μάτια σας όπως σ' όμορφο όνειρο,
Και για καιρό ν' αλαφροκοιμάται στη σιά των βλεφαρίδων σας!

XL. SEMPER EADEM /
ΚΑΙ ΠΑΝΤΟΤΕ Η ΑΥΤΗ

- «Από ποῦ προέρχεται, γιά πές μου, αὐτὴ ἡ παράξενή σου θλίψη
ποὺ σκαρφαλώνει στὸν γκρεμὸ σὰν κύμα μὲς στὴ νύχτια ἀσβόλη;»
— Ἄν νὰ τρυγήσει ἐκίνησε ἡ καρδιά καὶ ὁ τρύγος ἔχει ἐκλείψει,
κακὸ εἶναι ἡ ζωὴ μετὰ... *κα κ ο !* Τὸ μυστικὸ τὸ ξέρουν ὅλοι:

εἶν' ἓνας πόνος πάναπλος, χωρὶς μυστήριον. Δές, καλή μου,
τὸ πόσο μοιάζει στὴ χαρά σου — καὶ ὅλοι σ' εἶδαν νὰ ἔχεις λάμψει.
Γι' αὐτὸ νὰ πάψεις νὰ ρωτᾶς, ὦραία ἐσὺ περίεργή μου!
Κι ἂν ἡ φωνή σου γλυκολάμπει, νὰ πάψει πρέπει τώρα ἡ λάμψη!

Ὅποτε σώπα πιά, ἀνίδεη ψυχὴ συνεπαρμένη
καὶ στόμα παιδικὸ ὄλο γέλια! Ἄπ' τὴ Ζωὴ πιότερο μᾶς δένει
λεπτὸ ἓνα νῆμα μὲ τὸν Θάνατον, τὸν χῶρον τῶν μακάρων.

Ἄσ' την καρδιά μου, ναί, ἄσ' την νὰ μεθύσει μέσα σ' ἓνα ψέμα,
νὰ βυθιστεῖ στὰ ὦραϊά σου μάτια, σὲ ὦραϊου ὄνειρου ἓνα ρέμα,
τὸν ὕπνον στὴ σκιά τῶν ἀβρῶν σου νὰ εὐχαριστηθεῖ βλεφάρων!